

Sygn. akt: I.Ca. 129/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda
------------------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Ełku I Wydziału Cywilnego z dnia 11 grudnia 2018 roku sygn. akt I C 1287/18 upr.

oddala apelację.

SSO Mirosław Krzysztof Derda

Sygn. akt: I Ca 129/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpiła z pozwem o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się od pozwanej A. R. zapłaty kwoty 1229,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wносиła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powództwo argumentowała, iż pozwana A. R. w dniu 19 grudnia 2017 roku zawarła z centrum (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki o numerze (...) na okres 30 dni z terminem spłaty do dnia 18 stycznia 2018 roku. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta za pośrednictwem platformy internetowej prowadzonej pod adresem (...)pl. (...) podkreślała, iż dnia 19 grudnia 2017 roku pozwana załogowała się do swojego konta na w/w portalu i złożyła wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 700 zł, który to wniosek został pozytywnie zweryfikowany, co z kolei skutkowało zawarciem umowy pożyczki. Pozwanej udostępniona została w formacie PDF ramowa umowa pożyczki, regulamin świadczenia usług i potwierdzenie zawarcia umowy. Tego samego dnia na rachunek bankowy pozwanej przelane zostały środki w kwocie 700 zł. W oparciu o przedmiotową umowę pożyczki pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 897,70 zł do dnia 18 stycznia 2018 roku.

W określonym pozwanej terminie zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki nie zostało uregulowane. Z uwagi na brak uregulowania przez pozwaną zobowiązania z umowy pożyczki oraz mając na względzie wybranie przez nią opcji refinansowania pożyczki (poprzez zaznaczenia zakładki „check-box” w momencie zawierania pierwotnej umowy pożyczki) powódka uznała, iż pozwana zobowiązała się do spłaty swoich zobowiązań przy udziale

pośrednika. W momencie zaznaczenia przez pozwaną A. R. w/w opcji pod słowem wnioszek znajdował się dokument szczegółowo charakteryzujący warunki refinansowania.

Mając na względzie powyższe powódka podnosiła, iż w dniu 22 stycznia 2018 roku została zawarta między pozwana A. R. a powódką S. G. S. z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowa pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny.

Postanowieniem z dnia 18 września 2018 roku sygn. akt VI Nc-E 1534277/18 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elku I Wydziałowi Cywilnemu. Pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 grudnia 2018 roku sygn. akt I C 1287/18 upr. Sąd Rejonowy w Elku I Wydział cywilny oddalił powództwo w przedmiotowej sprawie.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Dnia 13 grudnia 2017 roku Centrum (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła ramową umowę pożyczki, w której to umowie jako dane pożyczkobiorcy umieszczone zostały dane pozwanej A. R., posiadającej adres do korespondencji ul. (...), (...)-(...) E. i legitymującej się numerem PESEL: (...). Umowa ta dotyczyła udzielenia przez pożyczkodawcę pożyczki pieniężnej, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić na warunkach, określonych w ww. ramowej umowie pożyczki.

Stosownie do treści § 2 pkt. 2 przedmiotowej umowy pożyczki, pożyczkę uważało się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym koncie bankowym pożyczkobiorcy lub na rachunkach – wskazanych przez pożyczkobiorcę – podmiotów uprawnionych względem pożyczkobiorcy (pożyczka refinansująca).

Jak wynikało z regulacji przewidzianej w § 3 umowy, warunkiem udzielenia pożyczki było zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonanie przelewu potwierdzającego rejestrację lub dokonanie weryfikacji za pomocą usługi instantor, złożenie prawidłowo wniosku o udzielenie pożyczki, zaakceptowanie wniosku przez pożyczkodawcę, przejście przez pożyczkobiorcę pozytywnie weryfikacji i zawarcie umowy pożyczki w sposób określony w ramowej umowie pożyczki. Ramowa umowa nie została podpisana ani przez pożyczkodawcę, ani przez pożyczkobiorcę. Stosownie zaś do treści § 14 pkt 1 dokumentu pożyczkodawca dopuszcza udzielenie pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej zobowiązania u innych pożyczkodawców. W ramach pożyczki refinansującej pożyczkodawca spłaca zobowiązanie wobec pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie. Dokonanie przez pożyczkodawcę wypłaty pożyczki refinansującej na rzecz pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie wyczerpuje roszczenia pożyczkobiorcy o wypłatę kwoty pożyczki w zakresie kwoty, która została przelana na rachunek pożyczkodawcy względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie.

Dnia 19 grudnia 2017 roku jako potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki sporządzona została umowa pożyczki Nr (...) na kwotę 700 zł, w której to umowie jako strony wskazano Centrum (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i A. R.. Zgodnie z ww. umową, całkowita kwota pożyczki wynosiła 897,70 zł, tyle też wynosiła całkowita kwota do zapłaty. Termin spłaty ustalono na dzień 18 stycznia 2018 r. Umowa nie została podpisana ani przez pożyczkodawcę, ani przez pożyczkobiorcę.

W dniu 13 grudnia 2017 roku pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła ramową umowę pożyczki, w której to umowie, jako pożyczkobiorca wpisana została pozwana A. R.

W dniu 22 stycznia 2018 r. jako potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki sporządzona została umowa pożyczki Nr (...) na kwotę 898,51 zł, której stronami była powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i pozwana A. R.. Z umowy tej wynikało, iż całkowita kwota pożyczki oraz kwota do zapłaty wynosiła 1152,61 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić w dwóch ratach odpowiednio po: 197,28 zł 1 rata i 955,33 zł 2 rata. Termin spłaty nr 1 ustalono na dzień 22 stycznia 2018 roku zaś termin spłaty nr 2 ustalono na dzień 21 lutego 2018 roku.

Jak wynikało z treści pkt. 2 umowy pożyczki wypłata kwoty pożyczki nastąpić miała na rachunek bankowy, należący do Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Przedmiotowa umowa nie została podpisana ani przez pożyczkodawcę, ani przez pożyczkobiorcę.

Dnia 19 grudnia 2017 roku dokonany miał zostać przelew kwoty 700 zł na rachunek bankowy należący do pozwanej A. R..

Pismem z dnia 24 marca 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wezwała A. R. do zapłaty kwoty 1168,03 zł. Przedmiotowe wezwanie do zapłaty nadane zostało do adresata w dniu 26 marca 2018 roku.

Powołując się na treść regulacji z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Równocześnie Sąd I instancji podkreślał, że w sporach podmiotów profesjonalnie prowadzących działalność gospodarczą z konsumentami, do których zaliczyć należy pozwaną, należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wiarygodności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu.

Regulacja z art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. wskazuje, iż ciężar udowodnienia okoliczności spoczywa na stronie, która wywodzi z nich skutki prawne. Dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie z inicjatywy strony powodowej Sąd Rejonowy uznał za niewystarczające do ustalenia, że doszło do zawarcia umowy pożyczki, będącej źródłem zobowiązania, z którego wynikać miałyby wiarygodność, dochodzona pozwem. Fakt, iż strona powodowa dysponuje danymi osobowymi pozwanej nie świadczy o tym, że strony wiązał jakikolwiek stosunek obligacyjny.

Przedłożone umowy ramowe i umowy pożyczki nie zostały podpisane przez żadną ze stron, brak było również dowodu, aby pozwana A. R. dokonała przelewu potwierdzającego rejestrację lub dokonała weryfikacji przy pomocy usługi instator, co zgodnie z postanowieniami umowy ramowej było warunkiem udzielenia pożyczki. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, iż nie istniała możliwość ustalenia, czy pozwana zaakceptowała wynikające z umów ramowych warunki pożyczki.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy (720 § 1 k.c.). Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obciążający go obowiązek jego zwrotu.

Strona powodowa powołała się na zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki - refinansującej. W oparciu o załączony egzemplarz umowy oraz pozostałe, zgromadzone w przedmiotowej sprawie dowody Sąd Rejonowy uznał, iż strona

powodowa nie wykazała, aby kwotę 898,51 zł wypłacono pozwanej, ani że przelano ją na rachunek bankowy należący do Centrum (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Ponadto wskazał, iż w zgromadzonej dokumentacji brak było dowodu na tak zasadniczą w sprawie okoliczność, jak wydanie przez pozwaną dyspozycji wypłaty kwoty pożyczki na rzecz ww. Spółki. Okoliczność ta była o tyle istotna, iż z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie wynika, żeby A. R. kiedykolwiek zawarła umowę nr (...), której postanowienia, zgodnie z twierdzeniami zawartymi w pozwie, miały stanowić podstawę do zawarcia umowy pożyczki nr (...) ze stroną powodową.

Konkludując Sąd I instancji wskazał, że skoro strona powodowa nie wykazała, iż między nią a pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki oraz, że przeniosła przedmiot pożyczki na własność pozwanej czy też wskazanego przez nią podmiotu, brak podstaw do uznania, iż po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaskarżając go w całości.

I. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucała naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz jego błędną ocenę, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz doświadczenia życiowego w szczególności w postaci takich dowodów jak: Informacja o zapytaniu I., Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...) LTD, Ramowa umowa pożyczki z Centrum (...) sp. z o.o., Tabela Opłat i Prowizji, Regulamin świadczenia usług, Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, Potwierdzenie przelewu bankowego na konto Pozwanego, Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, Regulamin świadczenia usług przez (...) sp. z o.o., Ramowa umowa pożyczki, Tabela Opłat i Prowizji, Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, Wezwanie do zapłaty z dnia 24.03.2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania, poprzez uznanie, że do umowy pożyczki refinansującej nie doszło, podczas gdy właściwa analiza materiału dowodowego powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż strony zawarły umowę pożyczki refinansującej na podstawie wniosku o refinansowanie złożonego w chwili zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwanym a Centrum (...) sp. z o.o.;

2. art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, iż strona powodowa nie wykazała zasadności powództwa jak i wysokości roszczenia, w sytuacji gdy strona pozwana w ogóle nie kwestionowała zasadności żądania pozwu, a co za tym idzie sąd powinien uznać twierdzenia strony powodowej za przyznane.

II. Ponadto zarzucała przedmiotowemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 61 k.c. w zw. art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji błędne ustalenie, iż pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy refinansującej pierwotnie udzieloną pożyczkę, podczas gdy strony zawarły umowę pożyczki refinansującej w trybie zawierania umów na odległość, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, a co za tym idzie wszelkie dowody złożone do akt sprawy w formie elektronicznej, w szczególności Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki refinansującej są wystarczającym dowodem na zawarcie umowy pożyczki refinansującej;

2. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd, iż powód nie udowodnił roszczenia co do zasady jak i wysokości.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 1229,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty. Równocześnie wnosila o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg. norm przepisanych.

Pozwana A. R. nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zawierała argumentów, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonego orzeczenia w sposób przez nią oczekiwany.

W ocenie Sądu Okręgowego, wydany przez Sąd Rejonowy wyrok zapadł w wyniku prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych jak również prawnych, w konsekwencji czego Sąd Okręgowy w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż podnoszone przez powódkę zarzuty w zakresie naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. nie znalazły, w ocenie Sądu Okręgowego, odzwierciedlenia w okolicznościach niniejszej sprawy.

W bogatym dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego sądów powszechnych prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym dla przyjęcia, iż w konkretnej sprawie rozpoznający ją sąd naruszy granice zasady swobodnej oceny dowodów, wymaga się aby podnosząca ten zarzut strona wykazała przyczyny dyskredytujące ocenę dowodów dokonaną przez sąd. W zakresie tym niezbędnym jest aby strona wskazała przyczyny, które spowodowały, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jeżeli natomiast z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy dokonujący oceny materiału dowodowego Sąd uchybia logice przy formułowaniu wniosków lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo poza zakres doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Dopuszczalność swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak dowolności czyli tego, że sąd w sposób dowolny może uznać dany dowód za prawdziwy. Skarżący powinien zatem wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając, a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd dokonując tej oceny są niewłaściwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, *legalis*, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, *legalis*).

Dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest zatem wystarczające przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów oraz wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji, co uczyniła powódka w złożonej apelacji. Zarzuty powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w zakresie uchybienia przez Sąd Rejonowy zasadzie swobodnej oceny dowodów, sprowadzały się bowiem do formułowania własnej i subiektywnej oceny stanu faktycznego, dokonanej m.in. w oparciu o przedłożone do akt niniejszej sprawy wydruki umów pożyczek, które miała rzekomo zawrzeć z Centrum (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością oraz z powódką - pozwana A. R..

Sąd Okręgowy nie podzielił również podnoszonego przez apelującą zarzutu naruszenia art. 230 k.p.c. W procesie cywilnym to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne prowadzące do rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć uzasadnienie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są przyznane przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.). W konsekwencji powód inicjujący postępowanie zobligowany jest do wykazania okoliczności, leżących u podstaw zgłoszonego przez niego żądania, a ten, który odmawia uczynienia zadość roszczeniu, musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. z wyr S.A. w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 r., I ACa 677/14, *LEX* nr 1621085).

O ile bowiem przedstawione przez powódkę w niniejszej sprawie dokumenty w postaci umów kredytowych zawierają dane pozwanej A. R., to brak jest na nich podpisu zarówno strony powodowej jak również pozwanej, co w ocenie Sądu Okręgowego uniemożliwia stwierdzenie, iż pozwana wyraziła zgodę na zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki (w tym jej refinansowania).

Nie można również zgodzić się z prezentowanym przez powódkę stanowiskiem, w świetle którego fakt związania pozwanej i powódki w/w umową pożyczki potwierdza

znajdujący się w aktach sprawy wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy, opiewający na kwotę 700 zł. Podkreślić bowiem należy, iż oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym nie może być automatycznie uznane za odpowiadające swojej treścią rzeczywistemu stanowi rzeczy, chociażby z uwagi na okoliczność, iż wydruki tego typu mogą być z łatwością modyfikowane. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż załączony przez powódkę potwierdzenie przelewu pożyczki na rachunek klienta nie zawiera żadnego oznaczenia (symbolu) banku, czy też poświadczenia za zgodność z oryginałem, co potwierdzałoby jego autentyczność i moc dowodową.

Ponadto skoro powódka twierdzi, że do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło, a następnie miała miejsce wypłata kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej to winna ona przedłożyć dokument, z którego wynikałoby, że pozwana złożyła przedmiotowy wniosek o udzielenie pożyczki. Bez tego rodzaju wniosku pożyczka nie mogła bowiem zostać pozwanej udzielona. Jak już wyżej wskazano strona dochodząca w procesie cywilnym roszczenia wynikającego z danego typu umowy, obowiązana jest do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej w sposób należyty zawarcie danego zobowiązania i istnienia wierzytelności. W sytuacji, gdy przedłożone przez stronę dowody mające na celu wykazanie dochodzonego roszczenia nie są kompletne i noszą przymiot wybiórczości, strona naraża się przez to na negatywny wynik postępowania i oddalenie dochodzonego roszczenia.

Sąd Okręgowy nie podziela także zarzutu naruszenia art. 61 k.c. w zw z art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim.

Stosownie do treści art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do drugiej osoby w taki sposób, że mogła zapoznać się z jej treścią. Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§ 2). W powołanym przepisie chodzi o stworzenie możliwości zaznajomienia się z oświadczeniem, a nie faktyczne z nim zapoznanie. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy stwierdzając, że "dla zapewnienia skuteczności złożenia oświadczenia woli wystarcza jedynie stworzenie realnej możliwości zapoznania się z jego treścią przez adresata. Przy czym faktyczne zapoznanie się z treścią doręzonego mu oświadczenia woli nie jest konieczne (wyrok SN z dnia 16.03.1995 r., I PRN 2/95, legalis). W ocenie Sądu Okręgowego powódka nie uprawdopodobniła jednak w wymaganym stopniu, iż pozwana miała możliwość zaznajomienia się z treścią rzekomo łączącej strony umowy pożyczki. Gdyby tak było na teźże mowie widniałby podpis pozwanej jako wyrażającej zgodę na jej zawarcie. W innym przypadku (m.in. w przypadku umowy zawieranej za pośrednictwem systemu elektronicznego) to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia faktu, iż łączyła ją z pozwaną w/w umowa pożyczki, czemu jednak powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie sprostała.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących skutkować zmianą orzeczenie Sądu Rejonowego, w konsekwencji czego jako bezzasadna podlega oddaleniu – na zasadzie art. 385 k.p.c.

SSO Mirosław Krzysztof Derda